

STOWARZYSZENIE OBRONA ZWIERZĄT
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów
tel. 607-171-458, www.obrona-zwierzat.pl
KRS 0000292939 REGON 260199276 NIP 656-22-72-801
Alior Bank S. A. **75 2490 0005 0000 4500 7398 2092**

“Możemy człowieka ocenić po tym, jak traktuje zwierzęta” - Immanuel Kant (1724-1804)

Jędrzejów, 28.02.2017 r.

Do:

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. G. Boduena 3/5, 00-011 Warszawa

Za pośrednictwem:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
ul. Jana Kazimierza 5, 85-035 Bydgoszcz

Strona skarżąca:

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów

ZAŻALENIE

na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

z dnia 19.01.2017 r., sygn. akt II SA/Bd 1426/16, o odrzuceniu skargi

Na podstawie art. 194 § 1 pkt 1a) i art. 194 § 2 ustawy z dnia 30.08.2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zwanej dalej p.p.s.a.), Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, KRS 0000292939, skarżące w sprawie sygn. akt II SA/Bd 1426/16, wnosi zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy (zwanego dalej WSA) z dnia 19.01.2017 r. (doreczone dnia 21.02.2017 r.), sygn. akt II SA/Bd 1426/16, o odrzuceniu skargi.

Skarżonemu postanowieniu zarzucam naruszenie przepisów art. 239 § 2 p.p.s.a. w zw. z art. 24 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 24.04.2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia „sprawa własna” i w konsekwencji przyjęcie, że skarżące Stowarzyszenie nie korzysta z ustawowego zwolnienia od obowiązku uiszczenia wpisu od skargi, przewidzianego w powołanym przepisie, co skutkowało odrzuceniem skargi Stowarzyszenia z dnia 10.10.2016 r.

Wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy WSA do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem WSA odrzucił skargę Stowarzyszenia Obrona Zwierząt na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu z dnia 24.08.2016 r., znak: SKO-63-9/16, wobec nieuiszczenia przez stronę skarżącą wpisu od skargi w kwocie 500 zł.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż skarżące Stowarzyszenie posiada status organizacji pożytku publicznego. Natomiast już błędnie ocenił, że w sprawie przedmiotowej skargi Stowarzyszenie nie działa w „sprawie własnej”.

W najobszerniejszym akapicie na str. 3 rozstrzygnięcia znalazło się *clue* rozważań sądu I instancji. Wynika z niego, że sprawa której dotyczy skarga, nie jest wg WSA „sprawą własną” Stowarzyszenia, ponieważ dotyczy ona „realizacji przez stronę skarżącą jej celów statutowych, a zatem sfery jej działalności zewnętrznej, co nie wpływa bezpośrednio na jej prawa i obowiązki oraz nie zmienia jej sytuacji prawnej.” Sąd doszedł więc do wniosku, że nie jest możliwe utożsamianie „sprawy własnej” ze sprawą wynikającą z działalności statutowej Stowarzyszenia.

Tymczasem nie sposób zgodzić się z nielogicznym wnioskiem sądu I instancji wysnutym z powyższego rozumowania, który sprowadził się do tezy, jakoby każda sprawa wynikająca z działalności statutowej Stowarzyszenia była „sprawą cudzą”.

Sąd dokonał bowiem nieuprawnionego „przeskoku” myślowego pomiędzy dwoma logicznymi podziałami rozłącznymi na:

- sprawy organizacji pożytku publicznego związane z realizacją jej celów statutowych i sprawy niezwiązane z realizacją celów statutowych,
- sprawy własne i sprawy cudze.

Dzięki temu zabiegowi sąd I instancji utożsamiał pojęcie „sprawy cudzej” ze sprawą związaną z

realizacją celów statutowych. Ten błąd logiczny skutkuje niemożliwymi do zaakceptowania skutkami w zakresie stosowania przepisu art. 239 § 2 p.p.s.a. Przyjęta przez WSA wykładnia prowadzi mianowicie do tego, że przepis ten praktycznie (w działalności skarżącego Stowarzyszenia, ale prawdopodobnie także w działalności innych o.p.p.) pozostanie prawem martwym, a zwolnienie od opłat sądowych jedynie iluzorycznym, co wynika z poniższego:

Stowarzyszenie realizuje wyłącznie swoje cele statutowe. Statut Stowarzyszenia definiuje całość przedmiotu jego działalności, a wynika to z art. 10 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 07.04.1989 r. Prawo o stowarzyszeniach - statut stowarzyszenia określa w szczególności cele stowarzyszenia i sposoby ich realizacji. Z kolei rozdział II § 2 pkt 3) Statutu Stowarzyszenia określa, że realizuje ono swoje cele m. in. poprzez sprawowanie nadzoru i kontroli nad przestrzeganiem przepisów i praw w dziedzinie ochrony zwierząt i środowiska, w tym współdziałanie z władzami państwowymi i organami samorządu terytorialnego w zakresie ochrony zwierząt. W konsekwencji przyjąć należy, że realizacja celów innych niż statutowe byłaby bezprawna, przynajmniej z punktu widzenia określonych przez statut celów, dla których powołano Stowarzyszenie. W praktyce więc taka działalność nie jest prowadzona.

Nalożenie tej oczywistej prawdy dotyczącej praktycznej działalności Stowarzyszenia na rozumowanie WSA odnośnie pojęcia „działalności zewnętrznej”, która wiąże się z realizacją celów statutowych Stowarzyszenia, powoduje że zbiór „spraw własnych”, w których Stowarzyszenie może korzystać ze zwolnienia przewidzianego w art. 239 § 2 p.p.s.a., **jest zbiorem pustym.**

Skarżący wskazuje jednocześnie, że w orzecznictwie sądów administracyjnych spotkać można poglądy odmienne od zaprezentowanego w skarżonym postanowieniu. Fragmenty rozważań sądów administracyjnych powołane poniżej pozwalają na przyjęcie, że sądy administracyjne (przynajmniej niektóre) dopuszczają możliwość uznania sprawy związanej z realizacją celów statutowych za „sprawę własną” organizacji pożytku publicznego:

Przedmiotem skargi jest zatem sprawa własna Fundacji, związana z jej działalnością statutową i nie dotycząca działalności gospodarczej. Spełnione są więc przesłanki art. 239 § 2 PostAdmU stanowiące wyjątek od zasady ponoszenia kosztów sądowych związanych z udziałem w sprawie, wynikającej z art. 199 PostAdmU. - postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 14.09.2015 r., sygn. akt II SA/Po 199/15;

Nie jest to zatem sprawa własna skarżącego Stowarzyszenia w rozumieniu art. 239 § 2 p.p.s.a. pomimo, że może dotyczyć jego celów statutowych (m. in. działania na rzecz zapewnienia stabilnego rozwoju aglomeracji poznańskiej, upowszechniania ekologii i ochrony dziedzictwa przyrodniczego) - postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20.10.2016 r., sygn. akt II OZ 1118/16.

Na marginesie skarżący podnosi, iż od czasu wejściu w życie rozwiązań przyjętych art. 239 § 2 p.p.s.a. sądy administracyjne zaprzestały wzywania Stowarzyszenia do uiszczania wpisów od składanych przez nie skarg lub uchylały zarządzenia o wezwaniu do uiszczania wpisu (tak np. WSA w Poznaniu sygn. akt IV SAB/Po 11/17). Jeśli pomimo wszystko wpis został jednak uiszczony, wówczas sądy z urzędu go zwracały (tak np. WSA w Krakowie sygn. akt II SAB/Kr 17/16, WSA w Warszawie sygn. akt II SAB/Wa 68/16, VIII SAB/Wa 50/16, WSA w Kielcach II SAB/Ke 9/16). Dlatego aktualne rozumowanie prezentowane przez WSA w Bydgoszczy w skarżonym postanowieniu jest dla Stowarzyszenia niezrozumiałe i odosobnione, szczególnie że przepis art. 239 § 2 p.p.s.a. w omawianym okresie nie ulegał żadnym zmianom.

To niejednolite działanie sądów administracyjnych wprowadza skarżącego w konsternację i niepewność co do stanu prawa i zakresu ustawowych uprawnień, jakie przysługują mu jako organizacji pożytku publicznego, a tym samym niweczy ważną część jego pracy (jak w niniejszym przypadku – odrzucona skarga), i dlatego należy ocenić je jako szkodliwe i niepożądane.

PREZES
Stowarzyszenia Obrona Zwierząt
Agnieszka Lechowicz

Załączniki:

- *KRS skarżącego*
- *potwierdzenie uiszczania wpisu*
- *2 odpisy zażalenia*